

De Estafette

In de portrettenserie De Estafette laat de krant zich van gesprek naar gesprek sturen. Iedere week geeft de geïnterviewde het estafettestokje door aan iemand anders met een bijzonder verhaal.

Paspoort

Naam: Piet de Ruitter
Leeftijd: 75 jaar
Is: sporter en gepensioneerd slager
Geeft het estafettestokje door aan: Mandy Beets

Piet de Ruitter:
 slager en dierenvriend

Oud-slager Piet de Ruitter kijkt in de supermarkt nog altijd of het vlees wel 'kort van de draad gesneden is'.

De paaskoe ging

Gwendelyn Luijk

Beverwijk # Beverwijkse Piet de Ruitter is een vat vol tegenstellingen: zijn hele leven werkte hij als slager, maar hij kon het nooit over zijn hart verkrijgen een dier dood te maken. Hij noemt zichzelf een 'enorme platielander', maar ging voor zijn werk wel de halve wereld rond. In de krant komen; hij weet eigenlijk niet zeker of zijn verhaal wel spannend genoeg is. Goed, de 75-jarige Beverwijkse mountainbiker nog elke week, schaatst de hele

winter, skeelt in de zomer, zingt in een koor en is op het moment bezig piano te leren spelen. „Maar dat is gewoon om mezelf bezig te houden”, zegt hij.
 Al 48 jaar woont hij aan de Laan der Nederlanden. Om zich heen wijzend merkt hij op dat de woonkamer nogal vol is: de memorabilia van een goede gevuld leven. Piet werd geboren in Wervershoof, waar hij als slagerszoon meehelp in de familiezaak. Die slager staat er nog steeds en wordt immiddels door de derde generatie bestierd.

„Als jongere zat ik de hele dag op

naast de zogeheten paaskoe, een koe die net voor Pasen bij een boer in de buurt werd gekocht en goed bewonden voor de paasverkoop. „En ik dan met die koe aan een touw het hele dorp rond.” Dat jochie op die pony, dat was hij. „Ik was altijd met dieren in de weer. Daar was ik gek op, nog steeds trouwens. Ik heb ook nooit een dier dood kunnen maken. Dat mochten mijn broers doen. Die vonden mij daarom natuurlijk wel een beetje zwak.”
 Diep in zijn hart had hij best vecarts willen worden, maar de logi-

'Het was mijn droom wat van de wereld te zien'

het hele dorp rond,

FOTO STUDIO 2 MEDIA/GWENDEN LUIK

reeks banen, tot hij in de koelcellen van Vleesbedrijf Kennemerland kwam te werken, waar hij 34 jaar – tot aan zijn pensioen – zou blijven. Daar maakten we vlees klaar voor de supermarkt. Ik werkte elke dag in een koelcel bij zeven graden Celsius." Hij kan de kou bijna nog voelen. "We deden bijna alles met de hand. Alleen de carbonades werden door een machine gehakt."

Enige beroepsformatie is hem nog steeds niet vreemd. „In de supermarkt kijk ik nog altijd of het vlees wel kort van de draad gesneden is.“

thons geschaatst. „Ik schaam me er bijna voor, zo vaak als ik mijn vrouw alleen gelaten heb om het ijs op te gaan“, zegt hij met een glimlach. Nog steeds kan hij het sporten niet laten. Deze winter nog ging hij op wintersportvakantie. „Het houdt me fit. Ik was de meest bejaarde van die reis, maar tegelijkertijd de jongste.“ Het sportgenoot heeft hij bovendien doorgegeven aan zijn kleinkinderen, waarvan er twee als junior furore maakten bij het Nederlands Kampioenschap alpineskiën.

Na zijn huwelijk had Piet een hele

heuse slagersafdeling. „Geslachte dieren werden in vier stukken aan boord gebracht. Het snijden en uitbinnen deden wij ter plekke.“ Hij maakte vanuit New York reizen door onder meer het Caraïbisch gebied. „Prachtig was dat. Er was alleen al duizend man personeel aan boord. Maar wat ik vooral van geleerd heb, is een hoop tevredenheid. Het zien van andere plekken doet je waarderen wat je hebt.“ Sport maakte altijd een belangrijk deel uit van zijn leven. Wielrennen doet hij al sinds zijn tienerjaren en hij heeft veertig jaar lang mara-

sche keuze was slager. In Utrecht ging hij naar de slagersvakschool, waar hij biologie kreeg en de juiste manier leerde om vlees te snijden. „In de stad merkte ik dat ik een enorm plattelander was“, lacht hij. „Ik droomde er wel van om iets van de wereld te zien. Ik wilde vaten en naar de Verenigde Staten.“ Dat lukte toen hij een baan wist te bemachtigen aan boord van de Holland-Amerika lijn. Als slager, want destijds bevond zich in de keukens die de 2500 passagiers van voedsel moest voorzien nog een